

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **L. X. B.**, zastoupeného Mgr. Lilianou Vochalovou, advokátkou se sídlem v Praze 2, nám. I. P. Pavlova 3, za účasti **Ministerstva vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 3. 2005, č. j. 8 Az 208/2003 - 55,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 28. 6. 2003, č. j. OAM-858/VL-20-ZA08-2002, nebyl stěžovateli dle ust. § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělen azyl, a současně bylo vysloveno, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování dle ust. § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, která byla zamítnuta napadeným rozhodnutím městského soudu, protože soud dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci a bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel namítl, že se městský soud nezabýval tím, zda správní orgán postupoval v řízení v souladu s platnými právními předpisy a vycházel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci (dle § 3 odst. 4 a § 46 správního řádu) a zda jsou dány

podmínky podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť stěžovatel má odůvodněný strach z pronásledování. Ve své vlasti totiž vyznával cvičení Qigong, ale státní orgány jej mylně považovaly za člena hnutí Falun Gong. Z tohoto důvodu byl několikrát lustrován a dokonce se dostal do seznamu osob, které mají být zatčeny. Stěžovatel se proto bojí vrátit kvůli hrozícímu pronásledování ze strany státních orgánů, které nerozlišují mezi tím, zda někdo cvičí Falun Gong nebo Qigong. Stěžovateli nebylo řádně zdůvodněno, proč důvody, které uvedl, nejsou důvody hodné zvláštního zřetele a nemohou být považovány za splnění podmínek podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Stěžovatel rovněž namítl stížní důvod uvedený v ust. § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel navrhl zrušení rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Správní orgán ve svém vyjádření popřel oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i městského soudu bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Zdůraznil, že v průběhu řízení bylo dobře rozebráno, proč v případě stěžovatele nelze dojít k závěru o existenci důvodů k udělení azylu. Stěžovatel z počátku uváděl, že je bez vyznání, stoupenec Falun Gong, nakonec tvrdil, že cvičil toliko Qigong, z čehož správní orgán vycházel. Správní orgán rovněž zdůraznil, že neshledal důvody podřaditelné pod ust. § 12 či § 14 zákona o azylu. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Ze správního spisu, který soudu předložil správní orgán, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Stěžovatel podal dne 29. 1. 2002 návrh na zahájení řízení o udělení azylu. Dne 19. 2. 2002 byl se stěžovatelem veden, v čínském jazyce za účasti tlumočnicka, pohovor k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu na území České republiky, a dne 29. 5. 2003 pak doplňující pohovor; z obou pohovorů byly vyhotoveny protokoly. Stěžovatel v písemné žádosti uvedl, že je členem Falun Gong, a to sice neorganizovaným, ale že to bude stejně důvodem pro jeho zatčení; dále že dostal strach, že by mohl být z tohoto důvodu zadržen policií, a proto opustil Čínu. V pohovoru zdůraznil, že důvodem, proč odešel z Číny, je skutečnost, že organizoval populární cvičení Falun Gong v jednom parku v jeho městě, že neměl žádné potíže s policií. V doplňujícím pohovoru stěžovatel uvedl, že si policie myslí, že je členem Falun Gong, ale on jím není, protože cvičí jen Qigong. Nikdy neuváděl, že je členem Falun Gong, měl pocit, že mu tlumočnice příliš nerozumí. V souvislosti s cvičením byl dvakrát kontrolován policií, jiné potíže neměl. Od kamaráda se dozvěděl o svém chystaném zadržení. Proto opustil zemi, a to legálně letecky. Součástí správního spisu je i Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2001 vydaná Ministerstvem zahraničních věcí Spojených států amerických, Hodnocení země z října 2002 vydané Ministerstvem vnitra Velké Británie, a dokumenty z infobanky ČTK týkající se Falun Gong a Číny.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Dle písm. b) citovaného ustanovení lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle písm. d) cit. ustanovení lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Dle ust. § 14 zákona o azylu lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu, jestliže v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12.

Vzhledem k okolnosti, že stěžovatel uvádí jako právní důvody kasační stížnosti ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., je třeba se nejprve vyjádřit k dopadu těchto ustanovení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní závěr, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál ve spisu obsažený jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru vede k jiným skutkovým závěrům, než jaké učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění skutkového závěru. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro to, že není zřejmé, proč rozhodující orgán, tedy soud, rozhodl tak, jak rozhodl. Tak je tomu tehdy, jestliže rozhodnutí neobsahuje odůvodnění nebo je toto odůvodnění nesrozumitelné. Další z důvodů, pro který je možno podat kasační stížnost, je nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Význam tohoto ustanovení je nutno posuzovat podle toho, zda se rozhodnutí soudu prvního stupně opírá či neopírá o důvody, které umožňují dospět k určitému výroku rozhodnutí. Jiná vada v řízení před soudem, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, spočívá např. v neúplném či nedostatečném znaleckém posudku. Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí městského soudu ani v rozhodnutí správního orgánu neshledal. Rozhodnutí obou orgánů plně vycházejí ze spisového materiálu a byla vydána v souladu s právním řádem.

Pokud je stěžovatelem namítáno, že správní orgán porušil povinnost zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, Nejvyšší správní soud se s tímto nemůže ztotožnit, neboť skutkový stav byl správním orgánem zodpovědně a řádně zjištěn, což je patrné ze správního spisu. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že to byl naopak stěžovatel, kdo správnímu orgánu tento postup v průběhu správního řízení stěžoval, a to změnou své výpovědi. I s touto skutečností se však správní orgán vypořádal v souladu se zákonem, když v odůvodnění svého

rozhodnutí vyslovil, že cvičení stěžovatel nikterak nespojoval s politickým přesvědčením, proto správní orgán nemůže dojít k závěru, že by stěžovatel měl být v této souvislosti pronásledován. V dalším správní orgán odkázal na zprávu Ministerstva vnitra Velké Británie, ze které vyplývá, že skupiny cvičení Qigong podléhají v Číně registraci, ale nejsou zakázány. Jestliže poté správní orgán na základě obsáhle provedeného dokazování dospěl k závěru, že stěžovatel nesplňuje podmínky stanovené zákonem pro přiznání azylu dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, nelze jeho úvaze nic vytknout, neboť veškeré jím uváděné důvody mají oporu ve shromážděném spisovém materiálu. Rovněž je nutno přisvědčit správnímu orgánu, že stěžovatelova výpověď vykazuje rozpory, které se stěžovatel snažil zdůvodnit chybou v tlumočení, což je s ohledem na přítomnost různých tlumočnicků při jeho pohovorech více než nepravděpodobné. Není proto důvodná stěžovatelova námitka týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu a neodůvodnění nesplnění podmínek pro udělení azylu dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu.

K námitce stěžovatele týkající se údajné nepřezkoumatelnosti rozhodnutí městského soudu pro nedostatek důvodů rozhodnutí Nejvyšší správní soud uvádí, že ani tato není důvodná; z rozhodnutí městského soudu je jasně seznatelné, z jakých důvodů zamítl stěžovatelovu žalobu, když jádrem odůvodnění je poukaz na zcela nekonkrétní tvrzení stěžovatele a jeho měnící se výpověď v průběhu správního řízení.

S ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nepřihlédl k námitce stěžovatele týkající se ust. § 14 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatel podal návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má za to, že rozhodnutím ve věci odpadl pro vydání předmětného usnesení důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznnesl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. září 2006

JUDr. Radan Malík
předseda senátu